

Udskriftsdato: søndag den 14. juni 2026

KEN nr 10715 af 03/08/2009 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse 177-09 om samvær under anbringelse - kommunens forpligtelse - afgørelse

---

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500195-09

Ankestyrelsens principafgørelse 177-09 om samvær under anbringelse - kommunens forpligtelse - afgørelse

Resume:

Kommunen skulle tage stilling til spørgsmålet om samvær mellem en far og hans 17-årige datter, der var anbragt uden for hjemmet. Kommunen skulle således tage stilling til, om der skulle fastsættes samvær, eller sagen skulle forelægges for børn og unge-udvalget med henblik på afgørelse om afbrydelse af samvær, hvis betingelserne herfor var opfyldt. Pigen gav udtryk for, at hun ikke ønskede at se sin far.

Kommunens beslutning om ikke at ville træffe afgørelse om samvær mellem faderen og hans datter, var en afgørelse, som nævnet skulle tage stilling til.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 71, stk.1, § 71, stk. 2 og § 71, stk. 3

Sagsfremstilling:

En far, der havde forældremyndigheden alene over sin 17-årige datter, der var anbragt uden for hjemmet uden hans samtykke, klagede til nævnet over kommunens manglende afgørelse om samvær.

Pigen ønskede selv at være anbragt, og ønskede ikke at have samvær med faderen.

I pigens handleplan var det anført, at der ikke blev aftalt fast samvær eller kontakt til faderen, da pigen ikke ønskede dette. Der ville blive arbejdet med at motivere hende til at genoptage kontakten til faderen.

Faderen klagede over kommunens manglende afgørelse om samvær mellem ham og hans datter. Det var hans opfattelse, at kommunen var forpligtet til at træffe afgørelse om samvær, og at samværet ikke måtte finde sted mindre end en gang om måneden. I så fald måtte dette betragtes som afbrydelse af samværet, hvilket børn og unge-udvalget – og ikke kommunen – havde bemyndigelse til at beslutte.

Nævnet traf afgørelse om, at der ikke forelå en afgørelse, som kunne påklages til nævnet, og nævnet foretog sig derfor ikke yderligere.

Det var nævnets opfattelse, at reglen i servicelovens § 71 ikke medførte nogen forpligtelse for kommunen til at træffe afgørelse om omfanget og udøvelsen af samværet mellem et anbragt barn og dets forældre. Bestemmelsen indeholdt endvidere ingen hjemmel for kommunen til at pålægge et barn at have samvær med en af forældrene mod dets vilje.

Nævnet bemærkede, at det fremgik af pigens handleplan, at kommunen ville forsøge at motivere pige til at genoptage kontakten med faderen. På denne baggrund fandt nævnet, at kommunens undladelse af at træffe afgørelse om samvær ikke kunne betragtes som en de facto afgørelse om begrænsning af samværet.

Nævnet anførte, at spørgsmålet om, hvorvidt kommunen foretog tilstrækkeligt for at genetablere forbindelsen mellem pigen og hendes far, var et spørgsmål, som henhørte under kommunens sagsbehandling, og som derfor ikke kunne behandles af nævnet.

Faderen klagede over nævnets afgørelse. Det var hans opfattelse, at kommunen havde truffet en ugyldig afgørelse om afbrydelse af samvær ved i handleplanen at anføre, at der ikke ville blive truffet afgørelse om samvær eller kontakt.

Faderen gjorde gældende, at kommunen havde en forpligtelse til at træffe afgørelse om samvær. ”Om fornødent” (i lovens § 71) henviste efter faderens opfattelse alene til kommunens kompetence til i tilfælde af manglende enighed at fastsætte bestemmelser om omfanget af og udøvelsen af samværet.

Ved genvurdering bemærkede nævnet, at selv om det blev lagt til grund, at en kommune havde en forpligtelse efter servicelovens § 71, stk. 2, til at træffe afgørelse om omfanget og udøvelsen af samværet i en situation som denne, ville det, efter nævnets opfattelse, falde uden for nævnets kompetence at pålægge kommunen at træffe en sådan afgørelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om en kommune havde en forpligtelse efter servicelovens § 71, stk. 2, til at træffe afgørelse om omfanget og udøvelsen af samvær mellem et anbragt barn og en forælder, når en forælder ønskede samvær.

Afgørelse:

Ankestyrelsen hjemviste sagen til kommunen, der skulle tage stilling til spørgsmålet om samvær mellem faderen og pigen. Kommunen skulle således tage stilling til, om der skulle fastsættes samvær efter servicelovens § 71, stk. 2, eller om sagen skulle forelægges for børn og unge-udvalget med henblik på afgørelse om afbrydelse af samvær efter lovens § 71, stk. 3, hvis betingelserne herfor var opfyldt.

Ankestyrelsen lagde til grund, at pigen, der var 17 år, var anbragt uden for hjemmet, og at faderen ønskede at have samvær med hende.

Ankestyrelsen henviste til, at det fremgår af servicelovens § 71, stk. 1, at forældrene og barnet eller den unge har ret til samvær og kontakt under barnets eller den unges anbringelse uden for hjemmet.

Efter lovens § 71, stk. 2, skal kommunalbestyrelsen om fornødent træffe afgørelse om omfanget og udøvelsen af samværet og kontakten og kan fastsætte nærmere vilkår for samværet og kontakten. Der kan ikke efter 1. pkt. træffes afgørelser, som medfører, at samvær og kontakt kun må finde sted mindre end en gang om måneden. En sådan afgørelse sidestilles med en afbrydelse af forbindelsen og skal træffes af børn og unge-udvalget.

Ankestyrelsen fandt på baggrund af faderens ønske om at se sin datter samt den manglende enighed om samvær, at det var fornødent, at kommunen tog stilling til spørgsmålet.

For så vidt angik nævnets bemærkning om, at nævnet ikke havde kompetence til at pålægge kommunen at træffe afgørelse efter servicelovens § 71, stk. 2, bemærkede Ankestyrelsen, at kommunens beslutning om ikke at ville træffe en samværsafgørelse, da den unge på 17 år ikke ønskede samvær med sin far, var en afgørelse i lovens forstand, der kunne påklages til nævnet.